

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 3T/35/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113010670
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Kačáni
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2014:1113010670.2

Rozhodnutie

Okresný súd Bratislava I v konaní pred samosudcom Mgr. Michalom Kačánim, v trestnej veci obžalovaného W. C., pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa 323 odsek 1 písmeno a/, odsek 2 písmeno c/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písmeno a/ Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 23.09.2014 v Bratislave, takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný

W. C. X. C. N. R. narodený XX.XX.XXXX X. V., trvale bytom F., E. X, nezamestnaný, t. č. v Ústave na výkon väzby a ústave na výkon trestu odňatia slobody v Bratislave,

s a u z n á v a v i n n ý m , ž e

dňa 27.03.2013 v čase okolo 10.50 hodine v Bratislave, viedol ako osoba bez vodičského oprávnenia, po Pražskej ulici smerom ku križovatke Patrónka, veľkou rýchlosťou osobné motorové vozidlo zn. VW Z., čiernej farby, EČV: V.-XXXAZ, vo vlastníctve spoločnosti JESSICA sport wear, s.r.o., ktoré mal prenajaté od spoločnosti JK CARS s.r.o., kde sa v tom čase nachádzali policajné motohliadky Fatra 111 a Fatra 411, ktoré sa ho snažili služobnými vozidlami, formou zátarasy cesty zastaviť, pričom motohliadka Fatra 111 vo vozidle s poškodeným U. U. a U. G. mu dávali znamenie na zastavenie prostredníctvom VRZ, na čo obvinený nereagoval a svoje vozidlo nasmeroval priamo na motohliadku, ktorá musela vykonať úhybný manéver, aby sa vyhla priamej zrážke, obvinený pokračoval v jazde vpravo po chodníku, pri autobusovom pruhu, na ktorom stál poškodený X.L.Z. M., člen motohliadky Fatra 411, dávajúc obvinenému znamenie na zastavenie zdvihnutou rukou a následne 4 varovnými výstrelmi do vzduchu, obvinený však stále nereagoval a rútil sa vozidlom priamo na poškodeného M., ktorý musel uskočiť, aby ho obvinený nezrazil, nezastavilo ho ani 12 výstrelov vystrelených na jeho vozidlo zo služobnej zbrane v držbe U. M. z motohliadky Fatra 411, potom pokračoval v rýchlej jazde ďalej po Pražskej ulici smerom ku križovatke Patrónka, kľučkujúc po chodníku pomedzi odstavené vozidlá, ďalej bol týmito policajnými hliadkami prenasledovaný až na diaľnicu D2 smerom na Stupavu a pri zjazde z diaľnice D2, pri odbočke na Devínsku Novú Ves, prerazil vozidlom zvodidlá a havaroval, v dôsledku čoho bol zadržaný ďalšou policajnou hliadkou, pričom týmto konaním nespôsobil poškodeným policajtom žiadne zranenia a poškodenej spoločnosti JESSICA sport wear, s.r.o. spôsobil na vozidle škodu vo výške cca 25.000,-Eur,

t e d a

použil násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou,

č í m s p á c h a l

zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 odsek 1 písmeno a/, odsek 2 písmeno c/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písmeno a/ Trestného zákona.

Za to sa
o d s u d z u j e

Podľa § 323 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 4, § 37 písmeno f/, písmeno m/ Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku sa poškodená spoločnosť JESSICA sport wear, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 44 979 967, o d k a z u j e so svojim nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

o d ō v o d n e n i e :

Na Okresný súd Bratislava I bola dňa 15.08.2013 doručená obžaloba prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava I zo dňa 13.08.2013, č. k. 1 Pv 273/13-33 na obvineného W. C., pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 odsek 1 písmeno a/, odsek 2 písmeno c/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písmeno a/ Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Súd na podklade podanej obžaloby nariadil vo veci hlavné pojednávanie, na ktorom po tom, čo obžalovaný urobil vyhlásenie podľa § 257 odsek 1 písmeno a) Trestného poriadku (teda že je nevinný), vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného W. C., výsluchom svedkov - poškodených X. M., U. U., U. G. a E. U., svedkov U. M., Ľ. U., U. M. a Ing. E.R.na U., ďalej postupom podľa § 268 odsek 2 Trestného poriadku (so súhlasom obžalovaného a prokurátora) prečítal jednotlivé vo veci vypracované znalecké posudky, vykonal dokazovanie čítaním listinných dôkazov podľa § 269 Tr. por., a to zápisníc o ohliadke miesta činu a ich opis vrátane pripojenej fotodokumentácie, zápisnice o vykonaní prehliadky iných priestorov a jej opis vrátane pripojenej fotodokumentácie, Kúpno - predajnej zmluvy na č. l. 161, zmluvy o prenájme motorového vozidla na č. l. 170 a č. l. 279, uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 04.04.2007, sp. zn. 1To/23/2007, č. l. 213, rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 06.02.2007, sp. zn. 3T/49/06, výpisov z OR OS BA I spoločnosti MBM RENT s.r.o., spoločnosti JK.CARS, s.r.o. a spoločnosti JESSICA sport wear, s.r.o. evidenčnej karty vodiča obžalovaného W. C., evidenčnej karty vozidla, Výpisu z ústrednej evidencie priestupkov, Odpisu registra trestov obžalovaného, uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.11.2013, sp. zn. 1Ntc/15/2013, uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13.12.2013, sp. zn. 1Ntc/15/2013, uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.12.2013, sp. zn. 1Ntc/15/2013, rozsudku Krajského súdu Eisenstadt č. k. 15 Hv 15/14b-106 na č. l. 474 - 495 (preklad), uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.08.2014, sp. zn. 1Ntc/12/2014, uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.09.2014, sp. zn. 1 Tost 32/2014, a čítaním oboznámil aj ostatné listinné dôkazy obsiahnuté v spisovom materiály.

Časť dokazovania na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13.12.2013 vykonal súd v neprítomnosti obžalovaného (avšak v prítomnosti obhajcu obžalovaného) na základe uznesenia podľa § 252 odsek 3 Trestného poriadku per analogiam vyhlásenom na tomto hlavnom pojednávaní, nakoľko obžalovaný W. C. po 15.10 hodine pred výsluchom svedka U.D.F. M. výslovne požiadal o možnosť opustiť pojednávaciu miestnosť a zároveň s výslovným vyhlásením vyjadril súhlas, aby sa hlavné pojednávanie v uvedený deň ďalej konalo v jeho neprítomnosti a v prítomnosti jeho obhajcu.

Obžalovaný W. C. na hlavnom pojednávaní uviedol, že v predmetný deň šoféroval z Petržalky od Ekonomickej univerzity, kde mu auto odovzdal U. Ž., ktorého v noci viezol do Rakúska. Z Rakúska sa spolu vrátili okolo 10 hodiny, pričom boli pozrieť viacerých kamarátov. Potom ho Ž. vyhodil u neho doma a obžalovaný ho požiadal, aby mu auto do 10 hodiny doobeda doniesol. Auto mu U. Ž. doviezol pred ekonomickú univerzitu asi okolo 10,40 hodine a obžalovaný na toto miesto prišiel taxíkom. Pokiaľ ide o skutok, obžalovaný vypovedal, že keďže ho začala naháňať polícia, začal unikať. Policajné hliadky ho začali prenasledovať v Petržalke asi od mosta Apollo cez Miletičovú, potom popod Hlavnú stanicu a následne išiel na Pražskú ulicu, kde bola prázdna cesta a preto zvýšil rýchlosť. Už v Petržalke videl 2-3 policajné autá. Policajným hliadkam nezastavil z dôvodu, že nemal vodičský preukaz. Prenasledujúce hliadky mali zapnuté výstražné svetelné zariadenie, či aj zvukové, obžalovaný uviesť nevedel, nakoľko mal zapnutú hudbu. Výstrely pri Patrónke však počul. Podľa obžalovaného bolo možné, že ho niektorá z hliadok videla nastupovať do vozidla tesne predtým, ako ho začali prenasledovať. Čo sa týka miesta činu, išiel asi 160 km/h a nakoľko pred miestom činu je zákruta, zátarasý si všimol až za touto zákrutou. Skutočnosť, že nezastal obžalovaný odôvodnil tým, že keby stúpol na brzdy, skončilo by to katastrofou. Obžalovaný tiež uviedol, že sa nevie presne vyjadriť, či si bol vedomý ohrozenia príslušníkov PZ, nakoľko zátarasý na inkriminovanom mieste nevidel. Keby o nich mal vedomosť, nešiel by uvedenou rýchlosťou a podľa jeho názoru jediná možnosť, vzhľadom na poľadovicu na uvedenom úseku, bolo snažiť sa vyhnúť vozidlám tvoriacim zátarasu a nie dupnúť na brzdy, nakoľko by dostal šmyk. Preto išiel na chodník v mieste medzi zátarasami motorových vozidiel a zvodidlami, kde sa nachádzal aj stĺp pouličného osvetlenia. Obžalovaný poprel tvrdenie svedka - poškodeného M., ktorý uviedol, že stál na tomto mieste. Podľa obžalovaného tento stál vedľa a nachádzal sa medzi zvodidlami a lampou verejného osvetlenia, nie v jeho jazdnej dráhe. Odhadom bola vzdialenosť jeho vozidla od zátaras po tom, čo tieto zbadal, asi 50 maximálne 70 metrov. Takisto nie je pravdivé ani vyjadrenie tohto svedka, že išiel veľkou rýchlosťou, nakoľko po predmetnom chodníku išiel rýchlosťou asi 60km/h. Nedôvodné je aj vyjadrenie svedka M., ktorý sa mal vyjadriť, že keď bol od neho 2-3 metre, 4 krát vystrelil a uskočil, nakoľko auto by túto vzdialenosť prešlo za približne za 0,2 - 0,7 sekundy, v dôsledku čoho by svedok - poškodený nemohol reagovať ním uvedeným spôsobom. Obžalovaný tiež poprel, že by vozidlom smeroval na auto, v ktorom sa nachádzali svedkovia U.Y.E. a G. a ktoré bolo so zapnutými majákmi pred zátarasou. Uznal, že prechádzal z pruhu do pruhu, ale aj služobné vozidlo, v ktorom boli uvedení príslušníci PZ manévrovalo z pruhu do pruhu cez 3 pruhy. Všetky 3 pruhy boli tiež zablokované 9 civilnými vozidlami v troch radoch po 3 autá. Ďalšie služobné - policajné vozidlo sa nachádzalo až za zátarasou. Skutočnosť, že nezastavil ani po tom, čo boli použité výstrely zo služobnej zbrane príslušníkov PZ na jeho vozidlo obžalovaný odôvodnil tým, že k tomu došlo prvýkrát v jeho živote, zľakol sa a opäť zazmätkoval. Bol si plne vedomý, že mal zastaviť, ale zaváhal a zazmätkoval. Vo vzťahu k poškodenej U. vyjadril obžalovaný ľútosť.

Ohľadne požičania vozidla obžalovaný uviedol, že od spoločnosti J.K. Cars, konkrétne od pána U., si požičiaval ako nevodič viacero vozidiel, nakoľko pracoval vo firme zaoberajúcej sa plastovými oknami a pre výkon práce auto potreboval. Predmetný VW Z.R.E. mu bol ponúknutý na požičanie práve od pána U..

Svedok - poškodený X. M. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že dňa 27.3.2013 okolo 10.00 hod. dostali hlásenie o cezhraničnom prenasledovaní. Boli vykonané opatrenia na obsadenie kľúčových miest ako mosty, prechody cez Dunaj. Dostali informáciu, že je prenasledované vozidlo inou hliadkou PZ. Okolo 10,45 hod. došli na Pražskú ulicu, nakoľko mali informáciu, že týmto smerom vozidlo VW Z. uniká. Keď prišli na miesto, videli, že hliadka, kde bol kolega U., zastavila služobné vozidlo pred zátarasou z civilných vozidiel. Ich vozidlo bolo z pohľadu unikajúceho vozidla za zátarasou, vozidlo kolegu U. pred zátarasou. Svedok vystúpil na bok a stál na chodníku vedľa autobusového pruhu. Videl, ako sa vozidlo prenasledované hliadkami PZ rúti na vozidlo kolegu U.D.X., mieril priamo na neho, následne pribrzdil, vyšiel na chodník, kde mu on dával znamenia rukou na zastavenie vozidla, ktoré neboli rešpektované. Vystrelil 4 varovné výstrely, napriek tomu auto nezastavilo. Páchatel následne unikal a kolega M. vystrelil niekoľko výstrelov po unikajúcom vozidle. Unikajúce vozidlo potom prenasledovali, pričom keď došli na miesto, kde vozidlo havarovalo, bol vodič tohto vozidla spútaný v služobnom vozidle polície. Čo sa týka skutočnosti ohľadne úvodného hlásenia zo strany operačného dôstojníka svedok uviedol, že im bolo oznámené, že ide o cezhraničné prenasledovanie vozidla VW Z.D.H. hliadkami Rakúskej republiky, pričom osádka prenasledovaného vozidla mali tvoriť 2 osoby. Vo vzťahu k miestu, kde stál v inkriminovanom momente, svedok na vysvetlenie uviedol, že stál na chodníku, po ktorého jednej strane boli zvodidlá, zábradlie, z druhej strany boli odstavené civilné vozidlá. Dĺžka tohto priestoru mohla byť

približne 1,5-2 metre. Mysleli si, že tade vozidlo typu VW Touareg nemôže prejsť, pričom on stál v tomto priestore. K upresneniu dodal, že tam bola zátarasa, stĺp a zvodidlá, pričom on stál pred tým stĺpom. V momente, keď vozidlo vošlo na chodník a išlo jeho smerom, sa nachádzal v strede uvedeného priestoru a ako sa k nemu auto stále približovalo, postupoval smerom k zvodidlám. Potom, čo sa vozidlo s kolegom U. vyhýbalo rútiacemu sa vozidlu, bolo toto zo strany páchatel'a nasmerované na priestor, kde on stál. Použil výstražné výstrely a keď sa vozidlo nachádzalo pri ňom, musel uskakovať, resp. preskakoval zvodidlá. Predtým, ako zbadali vozidlo prenasledované hliadkami, vozidlo tejto hliadky stálo. Po tom, čo zbadali rútiace sa vozidlo, bol zo strany kolegu U. urobený len úhybný manéver, aby sa vyhlí vozidlu, ktoré na nich smerovalo. Podľa názoru svedka vozidlo po Pražskej ulici išlo rýchlosťou určite vyššou ako 100km/h. Vodič však musel pribrzdiť, ak chcel prejsť cez vyššie uvedený priestor, kde bol chodník. Bol to okamih, čo okolo neho prešiel, keďže po tom, čo vyšiel spoza zvodidiel, videl vozidlo unikať a kolega M. po unikajúcom vozidle strieľal. Poukázal tiež na to, že nakoľko je (svedok Kovács) aj športovým strelcom, vie rýchlo reagovať pri zbraniach a strieľať. Varovné výstrely boli z jeho strany uskutočnené predtým, ako preskočil zvodidlá a po tom, čo dával rukou znamenie na zastavenie vozidla. Za zvodidlá uskakoval v momente posledného výstrelu. Prenasledované vozidlo prvý krát spozoroval, keď vyšlo spoza kopca, išlo o vzdialenosť asi 400-500 metrov, mohlo to byť aj viac. Predmetné vozidlo bolo od neho (keď sa na neho začalo rútiť) asi vo vzdialenosti 100 metrov, možno menej. Išlo o vzdialenosť, kedy sa vozidlo dostalo na chodník. Vzdialenosť 2-3 metre malo vozidlo v momente, keď pred ním uskakoval a v tomto okamihu bol maximálne 1 meter od zvodidiel, ktoré vzápätí preskočil. Priestor medzi zátarasou a zvodidlami mohol byť max. 2 metre. Svedok sa nevedel vyjadriť, či sa prenasledované vozidlo dostalo na chodník pred alebo za vozidlom, v ktorom bola hliadka U. R. G.. Taktiež nevedel už uviesť, akým smerom bolo vozidlo tejto hliadky otočené, keď sa na nich rútil obvinený

Svedok - poškodený U. U. na hlavnom pojednávaní uviedol, že v ten deň sa nachádzali na Búdkovej ceste v obvode Bratislava I. Operačné stredisko im hlásilo „mimoštátne“ pátranie po vozidle čiernej farby, prenasledované príslušníkmi PZ Rakúskej republiky. Následne sa nachádzali pri Habánskom mlyne, pričom uvedené vozidlo malo ísť podľa hlásenia veľkou rýchlosťou. Zastavila za nimi rakúska hliadka, ktorá im oznámila že unikajúce vozidlo stratila z dohľadu. O chvíľu im bolo hlásené, že vozidlo bolo zbadané v Petražke, malo ísť cez Prístavný most a následne cez Miletičovú. Vrátili sa z diaľnice a po tom, čo dostali hlásenie, že vozidlo malo odbočiť na Šancovú ulicu, išli vozidlom na Pražskú ulicu, kde predpokladali smer unikajúceho vozidla. Keď dorazili na miesto, kolegovia z inej hliadky na križovatke ulíc Prokopa Veľkého a Pražská zablokovali dopravu. On s vozidlom išiel po zablokovaní k uvedenej križovatke cez protismer a prešiel po chodníku cez jedinú medzeru medzi zvodidlami a zátarasou, urobenou z osobných vozidiel, pred uvedenú zátarasu. Uvedená medzera bola veľmi tesná. Vozidlo zastavil pred zátarasou, na služobnom vozidle mal zapnuté všetky signalizačné zariadenia. Následne zbadali VW Z.R.E. ako sa na nich rúti. Na danom úseku cesty sú 4 pruhy, rútiace sa vozidlo bolo niekde v strede cesty. Všimol si, že auto sa ťahá v smere, aby ich mohol podbehnúť, preto sa posunul dozadu a vtedy to vodič vozidla stočil smerom na nich, následkom čoho musel urýchlene zacúvať, inak by do nich narazil, a to buď do prednej časti vozidla, alebo by narazil priamo do celého vozidla. Vodič vozidla to následne nasmeroval medzi zátarasy, stĺp a zvodidlá na chodník a cez uvedenú medzeru prešiel. Unikajúce vozidlo začali prenasledovať, ešte predtým ale videli, ako kolega M. preskakuje zvodidlá, aby sa vyhol rútiacemu sa vozidlu. Následne, vzhľadom na situáciu v premávke a lepší výkon unikajúceho vozidla, sa im jeho vodič stratil z dohľadu. Uvedené vozidlo videli až potom, čo po zidení výjazdu na Devínsku Novú Ves, toto vozidlo havarovalo. Ohľadne počtu osôb, ktoré sa mali nachádzať vo vozidle, im zo strany rakúskej hliadky nebolo nič uvedené. Unikajúce vozidlo prvý krát zbadali, keď vyšlo spoza kopca na Pražskej, približne 300-400 metrov pred nimi. Vo vozidle videl iba jednu osobu, a to osobu obžalovaného. Keď zbadal auto rútiace sa priamo na nich, mohlo byť vo vzdialenosti približne 100 metrov. Stačil sa pohnúť s vozidlom len o 1,5 metra dozadu. Auto bolo na uvedenej ceste nasmerované tak, že predkom smeroval ku križovatke Prokopa Veľkého. Na mieste, kde bola medzera, nezastali z dôvodu, že nepredpokladali, že by cez uvedenú medzeru auto typu VW Z. vôbec mohlo prejsť. V čase, keď sa malo na neho rútiť vozidlo, on so svojim služobným vozidlom stál, nebol si vedomý, že by sa s ním pohyboval cez pruhy na vozovke. K rýchlosti vozidla v čase, keď malo ísť po chodníku smerom na medzeru medzi zátarasou a zvodidlami, sa svedok vyjadriť nevedel. V každom prípade tá rýchlosť unikajúceho vozidla po chodníku a cez vyššie popísanú medzeru bola určite menšia, ako rýchlosť, ktorou viedol motorové vozidlo smerom na vozidlo, v ktorom sa nachádzal. Jeho vozidlo na uvedenom mieste stálo mierne šikmo tak, že predok vozidla smeroval k ulici Prokopa Veľkého a zadná časť vozidla k zvodidlám. Vozidlo obžalovaného ho obišlo z prednej časti, následne po boku jeho vozidla zo strany spolujazdca po stočení sa tohto vozidla. V podstate v 90 stupňovom uhle odbočilo za jeho

vozidlom doprava a následne v 90 stupňovom uhle doľava. Išlo skôr o „s-kový“ manéver. Uvedené uhly mohli byť menšie, nakoľko jeho vozidlo bolo mierne šikmo. Obžalovaný nasmeroval svoj únik cez jediné možné miesto, ktorou bola už uvedená medzera. Pri odstraňovaní rozporov vo svojich výpovediach v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní svedok uviedol, že vo svojich výpovediach rozpor nevidí, a to z dôvodu, že pri prvej výpovedi, pre náležité vysvetlenie vyšetrovateľovi uviedol, že svojim vozidlom sa pohyboval hore dolu, čo bolo dané tým, aká bola situácia v cestnej premávke. Pred unikajúcim vozidlom sa totiž nachádzali aj civilné vozidlá, pre ktoré mal zablokovaný výhľad. Preto z taktických dôvodov hľadal najvhodnejšie miesto pre zastavenie svojho vozidla. Počas toho stiahol okno na svojom vozidle a rukou dával znamenia civilným vozidlám, aby evidovali hroziace nebezpečenstvo a aby išli na kraj. Následne ale svoje vozidlo zastavil na mieste, ktoré považoval za vhodné

Svedok - poškodený U. G. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že s kolegom U. sa nachádzali v Mlynskej doline, keď boli kontaktovaní rakúskou políciou. Rozhodli sa ísť smerom na tunel Sitina a následne im bolo hlásené, že vozidlo je prenasledované od mosta Apollo. Došli na Patrónku, kde hliadka v zložení M. a M. urobili zátarasy. Prešli cez miesto medzi zátarasou a zvodidlami, kde sa nachádza aj lampa, pred uvedené zátarasy. Unikajúce vozidlo smerovalo na nich a prebehlo pred nimi vo vzdialenosti odhadom asi 40 centimetrov. Kolega kvôli tomu musel zacúvať. Následne sa vydali za unikajúcim autom smerom na Lamač a Malacky, pričom približne o 2 minúty im bolo oznámené, že vozidlo bolo havarované pri Studeničovej veži. V momente, keď zbadal blížiacu sa vozidlo, obžalovaný mohol byť od nich odhadom asi na vzdialenosť 400 metrov. V momente, keď si uvedomil, že sa unikajúce vozidlo rúti na nich, mohlo ísť o vzdialenosť asi 100 m. Vodič vozidla prešiel popred nich, spravil „esíško“ okolo ich auta a následne nasmeroval vozidlo k miestu medzi zátarasou a zvodidlami. Svedok si nespomína, či v čase, keď predmetné vozidlo VW Z. prichádzalo, sa so svojim vozidlom pohybovali. Pri vysvetľovaní rozporov vo výpovediach uskutočnených v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní svedok - poškodený uviedol, že s odstupom času si nespomína, či sa predtým, ako zbadali vozidlo, resp. tesne potom, s predmetným vozidlom pohybovali. Určite však vykonali pohyb v smere cúvania dozadu, aby sa vyhlí zrážke s rútiacim sa vozidlom. Je možné, že k pohybu vozidla došlo, avšak nebol šoférom a s odstupom času si nevedel spomenúť na dôvod, pre ktorý by k takémuto pohybu vozidla mohlo dôjsť. Prenasledované vozidlo v čase, keď robilo tzv. „esíčko“ okolo ich vozidla a následne pri prechode cez medzeru medzi zátarasami a zvodidlami mohlo ísť rýchlosťou 70 - 100km/h, pričom ide len o odhad, mohlo ísť aj menšou rýchlosťou. Z hľadiska vnímania svedka vozidlo išlo veľmi rýchlo. Kolegu M. zaregistroval v čase pred jeho úskokom pred vozidlom obžalovaného. Kolega M. sa pohyboval v priestore medzi zátarasami a zvodidlami niekde pri lampe a na chodníku, cez ktorý vodič unikajúceho vozidla prešiel. Čo sa týka vzdialenosti od začiatku zátarasy po miesto, kde sa nachádzal svedok M. mohlo ísť podľa svedka asi o vzdialenosť 25-30 metrov. Ide však len o odhad. Vzdialenosť medzi zátarasou a miestom, kde zastavili vozidlo pred touto zátarasou, predstavovala cca 50 metrov, išlo o dosť široký priestor.

Svedkyňa - poškodená E. U. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že poškodené vozidlo VW Z. čiernej farby je vo vlastníctve spoločnosti Jessica Sport wear s.r.o., ktorej je ona konateľom a jediným spoločníkom. Predmetné vozidlo prenajala spoločnosti J. K. Cars, až následne sa dozvedela o skutku, ako aj o poškodení vozidla. Zmluva o prenájme uvedeného vozidla medzi jej spoločnosťou a J. K. Cars je na dobu neurčitú. Mala vedomosť, že sa vozidlo požičiava, avšak o konkrétnych osobách, ktorým bolo predmetné vozidlo požičané, nevedela. Vozidlo VW Z., ktoré bolo požičané obžalovanému, bolo poistené, poisťné plnenie nám zo strany poisťovne nebolo poskytnuté z dôvodu, že toto vozidlo viedla osoba bez vodičského oprávnenia. K tejto situácii došlo aj zavinením zodpovedného pracovníka J. K. Cars C.. E. U., ktorý auto požičal bez toho, aby sa mu obžalovaný preukázal občianskym preukazom. Podľa jej informácií mal byť C.. E. U. uvedený obžalovaným do omylu. Nárok na náhradu škody voči spoločnosti, ktorej bolo auto prenajaté sme si neuplatnili.

Svedok U. M. na hlavnom pojednávaní uviedol, že v predmetný deň sa cez rádiostanicu dozvedeli o prenasledovaní unikajúceho vozidla značky VW Z., asi striebornej farby, to si ale nebol istý. S kolegom U. išli následne na Patrónku, kde odstavili celú premávku. So svojim vozidlom zastavili na mieste smerom od Patrónky do mesta, následne videli, ako auto veľkou rýchlosťou preletelo okolo nich. Z miesta, kde sa nachádzali, nemohli vidieť, či zo strany vodiča prenasledovaného vozidla boli ohrození príslušníci policajných hliadok nachádzajúcich sa pri zátarase. Unikajúce vozidlo smerovalo von z mesta v smere, ktorý cesta umožňovala, t. j. nešiel v protismere. Za uvedeným vozidlom sa pustila hliadka kolegu U. a vzápätí aj ich hliadka, avšak stratili ich z dohľadu. Cez vysielaciu počul, že unikajúce vozidlo sa stratilo

z dohľadu aj kolegovi U.. Potom sa rozhodli ísť na výjazd z diaľnice na Devínsku Novú Ves a Lamač, pričom následne spolu s hliadkou diaľničnej polície prišli na miesto, kde došlo k havárii predmetného unikajúceho vozidla VW Z.. Jeho kolega podával správu o situácii na operačné stredisko a on osobne pristúpil k hliadke diaľničnej polície, ktorá tam bola o niečo skôr. Po tom, čo vodič z auta vystúpil, mu nasadil na ruky putá a z jeho strany bol obžalovaný dokazovaný na zdravotný stav, pričom obžalovaný sa vyjadril, že sa cíti dobre. Nejavil žiadne viditeľné známky zranenia. V opačnom prípade aj bez jeho súhlasu by bola volaná zdravotná pomoc. Osoba bola posadená do policajného vozidla, následne prišli ostatné zložky ktoré zaisťovali miesto činu. Svedok nemal žiadnu vedomosť o tom, že by niekto z policajtov napadol osobu obžalovaného.

Svedok Ľ. U. sa na hlavnom pojednávaní vyjadril, že v uvedený deň sa nachádzali pod mostom Lafranconi, keď sa dozvedeli o tom, že má ísť o prenasledovanie vozidla VW Z., čiernej farby. Dostali hlásenie, že vozidlo malo smerovať po Pražskej a Brnianskej, išli teda na Patrónku, kde odstavili celú križovatku. Vystúpili z auta, pričom následne unikajúce vozidlo v obrovskej rýchlosti, čo mohlo byť aj 200 km/h preletelo od Brnianskej cez Patrónku smerom von z mesta. Z ich pozície nebolo možné vnímať situáciu na mieste, kde sa nachádzali hliadky U. - G. R. M. - M. a kde boli vytvorené zátarasy z civilných vozidiel. Hneď za ním ho prenasledovalo vozidlo hliadky U.D.X. - G.. Rovnako ich hliadka sa pustila prenasledovať unikajúce vozidlo, ktoré sa im však stratilo z dohľadu. Pravdepodobne bola v rádiostanici hlásená možnosť, že by vodič tohto vozidla mohol ísť na Stupavu, v čoho dôsledku sa rozhodli využiť výjazd z diaľnice smerom na Devínsku Novú Ves a Lamač, kde už uvideli kufor auta „zapikovaný“ pod billboardom. V momente, keď prišli na miesto havárie, bola tam už hliadka diaľničnej polície, ktorá prišla o pár sekúnd pred nimi. Kolega M. dal vodičovi vozidla putá, pri ich nasadzovaní bol tento vodič na zemi. On ho potom zaisťoval na zadnom sedadle. Hliadka U.Ý. - G. prišla na uvedené miesto asi 10-15 minút potom. Svedok U. v žiadnom prípade nenapadol osobu obžalovaného, nakoľko už tam bolo aj niekoľko hliadok. Kolega M.Š.Ď. sa ho viac krát pýtal, či je zdravotne v poriadku a či potrebuje zdravotnú pomoc, ktorú tento odmietol.

Svedok U. M. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že na základe hlásenia sa presunuli na Brniansku ulicu, kadiaľ podľa tohto hlásenia malo smerovať unikajúce vozidlo. Malo ísť o VW Z., farbu si svedok už presne nepamätal, ale asi malo ísť o tmavú farbu. Zastavili na Brnianskej ulici, kde zastavili premávku, pričom z účastníkov cestnej premávky urobili prekážku. Išlo o civilné vozidlá. Čakali na príchod prenasledovaného vozidla. Ďalej svedok uviedol, že stál za uvedenou zátarasou a kolega Kovács sa nachádzal na voľnom priestore na chodníku medzi zátarasou a zvodidlami. Nachádzal sa približne v strede uvedeného priestoru medzi zátarasami a zvodidlami a približne na konci zátarasy z civilných vozidiel, teda z pohľadu svedka bližšie k nemu. Tu sa asi na chodníku nachádzal stĺp, avšak nie je si tým istý. Následne zbadal, ako sa unikajúce vozidlo chce vtesnať cez tento úzky priestor, kde sa kolega M. nachádzal. Tento stál priamo pred prichádzajúcim vozidlom, pričom za účelom zastavenia vozidla vystrelil varovné výstrely. Ešte predtým dával vodičovi znamenie na zastavenie vozidla rukou. Podľa názoru svedka, keby kolega M. neuskočil, určite by ho vodič s jeho vozidlom zrazil. Po tom, ako vodič unikajúceho vozidla unikal preč, začal po unikajúcom vozidle strieľať on (svedok U. M.). Následnú haváriu tohto vozidla nevidel a rovnako nevidel situáciu ohľadne ohrozenia hliadky U. - G. zo strany prenasledovaného vozidla. Nakoľko sa nachádzal na druhej strane zátarasy (ako osádka hliadky stojaca pred zátarasou), evidoval len situáciu, ako vozidlo vchádza do uvedeného úzkeho priestoru medzi zátarasou a zvodidlami a počul, ako auto zrýchľuje. Myslel si, že sa cez ten chodník uvedené auto nemôže dostať, napriek tomu sa mu to podarilo. Čo sa týka zátarasy svedok uviedol, že išlo o vozidlá v počte asi 4-5 áut za sebou, k uvedenému počtu sa však svedok presne vyjadril nevedel. Takisto pokiaľ ide o vzdialenosť, v akej sa nachádzalo vozidlo v momente, keď ho prvý krát zbadal, ako aj vzdialenosť vozidla od svedka - poškodeného M., v momente keď auto malo na neho smerovať, svedok uviedol, že sa k tomu nevie vyjadril, resp. túto vzdialenosť si netrúfa odhadnúť. Šírka medzi zátarasou a zvodidlami bola taká, že sa tam zmestilo vozidlo VW Z., avšak veľmi tesne. Na danom mieste sa nachádzala aj lampa pouličného osvetlenia, avšak nevie, či sa nachádza pred alebo za zvodidlami. Čo sa týka použitia zbrane z jeho strany svedok uviedol, že nepoužil varovné výstrely, strieľal v smere na zvodidlá na pravej strane.

Svedok C.. E. U. na hlavnom pojednávaní vo svojej výpovedi uviedol, že obžalovanému požičal vozidlo VW Z., nakoľko mal oprávnenie mu ho požičať. Od obžalovaného si vyžiadal doklady totožnosti a to občiansky preukaz alebo pas, pričom z jeho strany mu bol predložený pas. Následne bol spísaný preberací protokol o nájme vozidla vrátane doby nájmu, stavu nádrže, prípadne poškodenia vozidla.

Bolo jeho povinnosťou vyžadovať aj vodičský preukaz, tento aj žiadal, obžalovaný mu však povedal, že vodičský preukaz nemá, ale že mu ho donesie. Svedok pripustil, že to bola jeho chyba, ak mu predmetné vozidlo dal aj bez predloženia vodičského preukazu. Obžalovanému vozidlo požičiavali opakovane, niekedy to bol jeho kolega, inokedy zase on, pričom pri predmetnom VW Z. to vyšlo na neho. Nahlasovanie poisťnej udalosti už riešil konateľ ich spoločnosti, pravdepodobne aj v spolupráci s poškodenou E. U.. O tom, že by bolo poskytnuté poisťné plnenie svedok nemal vedomosť, pričom sa domnieval, že ani nebude poskytnuté, nakoľko vozidlo bolo vedené osobou bez vodičského oprávnenia. Za akým účelom si obžalovaný vozidlá požičiaval sa svedok vyjadriť nevedel. Takisto nemal vedomosť o tom, že by zo strany spoločnosti, ktorá má predmetné vozidlo vo vlastníctve, bol uplatnený nárok na náhradu škody voči spoločnosti, ktorej bolo vozidlo prenajaté.

Zo záverov znaleckých posudkov Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave, odbor kriminalistickej identifikácie, odvetvie mechanoskopia (č. I. 180 - 182), odbor prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz, odvetvie kriminalistická toxikológia (č. I. 183 - 185), odbor kriminalistickej identifikácie, odvetvie daktyloskopia (č. I. 186 - 190), odbor kriminalistickej identifikácie, odvetvie kriminalistická balistika (č. I. 191 - 195, v zmysle ktorého záverov bolo jednoznačne potvrdené, že predložená strela bola vystrelená z predloženej zbrane - pištole zn. CZ MODEL 75, výrobné číslo 34205), odbor kriminalistickej identifikácie, odvetvie trasológia (č. I. 196 - 199), odbor prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz, odvetvie súdna chémia (č. I. 207 - 209) nevyplynuli závery relevantné pre meritórne rozhodnutie v predmetnej trestnej veci vo vzťahu k obžalovanému W. C.C.N..

Zo záverov znaleckých posudkov Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave, odbor prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz, odvetvie kriminalistická biológia a genetická analýza (č. I. 200 - 204) vyplýva, že DNA profily zistené zo stôp č. 21 (ster z riadiacej páky) a č. 22 (ster z ovládačov smeroviek) pochádzajú najmenej od dvoch osôb. Zmiešané DNA profily zistené zo stôp č. 21 a 22 boli porovnané s DNA profilom zisteným z porovnávacej vzorky bukálneho výteru označeného „W. C., nar. 23.05.184 v BA, Stupava, Ružová č. 4“, pričom bolo zistené, že DNA profil menovanej osoby je zhodný s časťou zmiešaného DNA profilu zisteného zo stopy č. 21 a nie je zhodný so zmiešaným DNA profilom zisteným zo stopy č. 22.

Zápisnica o ohliadke miesta činu zo dňa 27.03.2013 vrátane pripojenej fotodokumentácie (č. I. 103 - 111) zachytáva miesto činu, na ktorom malo dôjsť k útoku na osobu poškodeného X. M. s tým, že bolo zaistených 6 stôp (6 ks nábojnic).

Zápisnica o ohliadke miesta činu zo dňa 27.03.2013 vrátane pripojenej fotodokumentácie (č. I. 112 - 125) zachytáva miesto diaľničnej križovatky Lamač D2, parkovisko pred budovou ZS Studenič, na ktorom došlo k havárii vozidla VW Z., vedeného obžalovaným.

V zápisnici o vykonaní prehliadky iných priestorov zo dňa 27.03.2013 vrátane pripojenej fotodokumentácie (č. I. 138 - 158) je zadokumentovaný opis vecí, ktoré boli zaistené pri prehliadke motorového vozidla zn. VW Z., EČV: V. XXXAZ.

Predmetom kúpnej zmluvy (č. I. 161) uzavretej dňa 01.10.2011 medzi predávajúcim: MBM Rent s.r.o., so sídlom Vyšehradská 7/A, Bratislava, IČO: 36 824 054 a kupujúcim: Jessica sport wear s.r.o., so sídlom Zámoryho 2, Komárno, IČO: 44 979 967, je predaj a kúpa osobného automobilu zn. Volkswagen Z., EČV: V. XXXAZ.

Zo zmluvy o prenájme motorového vozidla (č. I. 170 a č. I. 279) vyplýva, že obžalovaný W. C. si od spoločnosti J. K. CARS, s.r.o. dňa 26.03.2013 prenajal osobné motorové vozidlo VW Z., EČV: V. XXXAZ s predpokladanou dobou návratu dňa 27.03.2013.

Z rozsudku Krajského súdu Eisenstadt (Rakúska republika) zo dňa 12.05.2014, sp. zn. 15 Hv 15/14b-106 vyplýva, že W. C. bol uznaný za vinného v bode I. z trestného činu ťažkej profesionálnej krádeže vlámaním podľa §§ 127, 128 ods. 1 č. 4, 129 č. 1, 130 štvrtý prípad (Rakúskeho) Trestného zákonníka, v bode II. z prečinu zadržovania dokumentov podľa § 229 ods. 1 Trestného zákonníka a v bode III. z trestného činu odporu voči výkonu právomoci verejného činiteľa podľa § 269 ods. 1 prvý prípad Trestného zákonníka. Trestného činu v bode III. sa W. dopustil na tom skutkovom základe, že dňa

27.03.2013 v obci Kittsee násilím bránil príslušníkom pri úradnom výkone tak, že ako vodič osobného motorového vozidla VW Z., EČV: V. XXXAZ (SK) nasmeroval vozidlo na príslušníkov polície [R1] U. E. a [G1] M. V., ktorí práve zriaďovali prekážku na vozovke, aby ho zastavili, čo mu rukami aj naznačovali, rýchlosťou ďaleko presahujúcou 100 km/h tak, že títo museli uskočiť na stranu a uvoľniť cestu.

K návrhom na vykonanie dôkazov zo strany obžalovaného súd uvádza, že uznesením vyhlásenom na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13.12.2013 podľa § 277 odsek 2 veta druhá Trestného poriadku odmietol návrh obžalovaného na vykonanie dôkazu výsluchom príslušníkov diaľničnej polície (ktorí prišli na miesto, kde došlo k havárii vozidla vedeného obžalovaným), nakoľko išlo o návrh nedôvodný, ktorý nesúvisel so skutkom, ktorý je obžalovanému kladený za vinu a teda sa týkal okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie.

Z toho istého dôvodu súd uznesením vyhlásenom na hlavnom pojednávaní konanom dňa 23.01.2014 podľa § 277 odsek 2 veta druhá Trestného poriadku odmietol návrh obžalovaného na vykonanie dôkazu príbratím znalca (z odboru cestná doprava) na podanie znaleckého posudku na preukázanie okolností súvisiacich so situáciou v cestnej premávke v mieste spáchania skutku, posúdenie rýchlosti vozidla vedeného obžalovaným a s tým spojených otázok. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že okrem toho, že v danom prípade by sa znalec už nemohol vyjadriť k rýchlosti obžalovaným vedeného vozidla v mieste činu, a to aj vzhľadom na odstup času, je otázka presného ustálenia rýchlosti vozidla v čase a mieste spáchania skutku po právnej stránke irelevantná. V predmetnej trestnej veci je obžalovanému kladený za vinu skutok právne kvalifikovaný ako zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 odsek 1 písmeno a/, odsek 2 písmeno c/ Trestného zákona, ktorého základ spočíva v nasmerovaní vozidla na služobné vozidlo policajnej hliadky v osádke U. - G. a následne na osobu príslušníka PZ poškodeného X. M.. Konkrétna rýchlosť vozidla v tomto smere nemá pre ustálenie viny obžalovaného žiaden význam. Aj pri nižšej rýchlosti vozidla (pritom sám obžalovaný uvádzal, že po chodníku išiel rýchlosťou cca 60 km/h) by za daného skutkového stavu boli všetky zákonné znaky súdneho zločinu naplnené. Pre otázku viny nie je rozhodujúca rýchlosť vozidla vedeného obžalovaným a teda intenzita použitého násillia, ale tá sama skutočnosť, že k násilliu (v danom prípade s použitím motorového vozidla) voči verejnému činiteľovi vôbec došlo, o čom, vzhľadom na nižšie uvedené závery vyplývajúce z hodnotenia dôkazov a právne úvahy súdu, nemožno mať žiadne rozumné pochybnosti.

Nakoniec súd na hlavnom pojednávaní, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, uznesením podľa § 272 odsek 3 Trestného poriadku odmietol vykonať dôkaz výsluchom svedka U. Ž., nakoľko sa týkal okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie a súčasne aj okolnosti, ktorú možno zistiť inými vo veci vykonanými dôkazmi. K tomuto záveru súd dospel po tom, čo bol vykonaný dôkaz čítaním rozsudku Krajinského súdu Eisenstadt (Rakúska republika) zo dňa 12.05.2014, sp. zn. 15 Hv 15/14b-106, z ktorého boli zistené také relevantné skutočnosti, pre ktoré výsluch menovaného svedka už nebol dôvodný a nevyhnutný pre rozhodnutie v merite veci. Okrem toho, tento svedok sa inak k samotnému skutku vyjadriť ani nemohol, nakoľko pri jeho spáchaní ani nebol prítomný. Dôvody uvádzané obžalovaným, pre ktoré trval na výsluchu svedka Matúša Žáka (príčiny a okolnosti, pre ktoré išiel takou vysokou rýchlosťou) sú bez akéhokoľvek právneho významu.

Analogicky uznesením podľa § 277 odsek 3 Trestného poriadku vyhlásenom na tom istom hlavnom pojednávaní súd rozhodol o nevykonaní dôkazu výsluchom svedkyne G. L., nakoľko na vykonaní tohto dôkazu procesné strany netrvali a jeho vykonanie ani nemalo význam pre rozhodnutie vo veci samej.

Z procesného hľadiska súd pre úplnosť už len dodáva, že nesúhlas obžalovaného s vykonaním hlavného pojednávaní, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, v neprítomnosti všetkých poškodených a svedka U. Ž. nemal v žiadnom smere opodstatnenie, preto súd takýto nesúhlas neakceptoval a uznesením podľa § 255 odsek 2 Trestného poriadku rozhodol o vykonaní hlavného pojednávaní v neprítomnosti všetkých poškodených a menovaného svedka.

Po vyhodnotení výsledkov vyplývajúcich z vykonaného dokazovania (ktoré podľa názoru súdu bolo vykonané v rozsahu nevyhnutnom pre spravodlivé rozhodnutie), mal súd vinu obžalovaného za spáchaný skutok jednoznačne preukázanú.

Z v podstate zhodných výpovedí svedkov - poškodených (príslušníkov PZ) je nepochybné, že obžalovaný unikajúci na motorovom vozidle zn. VW Z., EČV: V. XXXAZ vysokou rýchlosťou (podľa

samotného obžalovaného išiel rýchlosťou až 160 km/h) pred policajnými hliadkami, ktorými bol prenasledovaný, následne po znížení rýchlosti z dôvodu pred ním sa nachádzajúcou zátarasou pozostávajúcou z civilných vozidiel a takisto tam sa nachádzajúcej motorizovanej policajnej hliadky v zložení U. - G., nasmeroval svoje vozidlo na služobné vozidlo tejto hliadky, v dôsledku čoho títo museli vykonať úhybný manéver, aby nedošlo k zrážke s vozidlom obžalovaného a vzápätí nasmeroval vozidlo na jediný voľný priestor medzi zátarasou a zvodidlami, kde sa nachádzal poškodený X. M., rukou dávajúci obžalovanému znamenie na zastavenie vozidla, napriek tomu obžalovaný svoje vozidlo smeroval na menovaného poškodeného, ktorý pred ním musel na poslednú chvíľu uskočiť za zvodidlá, aby ho idúce a unikajúce vozidlo nezrazilo.

Vo vzťahu k útoku na policajnú hliadku v zložení poškodených príslušníkov PZ U.Y.E. - G. súd uvádza, že obžalovaný mal dostatočnú vzdialenosť na to, aby musel túto hliadku, používajúcu aj výstražné svetelné zariadenia (čo sám obžalovaný potvrdil), zbadat' v časovom priestore umožňujúcom mu zastaviť ním vedené vozidlo. Podľa výpovede poškodených príslušníkov PZ (M., U., G.) išlo o vzdialenosť okolo 400 metrov, pričom tento fakt možno oprieť aj o fotodokumentáciu pripojenú k zápisnici o ohliadke miesta činu, z ktorej si možno urobiť predstavu o približnej vzdialenosti od zátarasy a postavenia policajnej hliadky, na ktorú obžalovaný musel mať rozhľad. V tomto smere obhajobná argumentácia obžalovaného, že zátarasy na mieste činu nevidel, resp. že tieto zbadal až asi 50 maximálne 70 metrov pred sebou, nemôže obstáť. Obžalovaný teda musel vidieť zátarasy a policajnú hliadku na oveľa väčšiu vzdialenosť, než ako sa to snažil prezentovať súdu. Z fotodokumentácie pripojenej k ohliadke miesta činu, ako ani z výpovedí svedkov nevyplýva taký stav vozovky, ktorý uvádzal obžalovaný a o ktorý oprel svoje tvrdenie o nemožnosti zastaviť vozidlo pred zátarasou. Avšak aj v prípade poľadovice na ceste v čase spáchania skutku, obžalovaný, ako to už bolo uvedené, mal pred sebou dostatočnú vzdialenosť na to, aby svoje vozidlo zastavil. Paradoxne obžalovaný na jednej strane tvrdí, že pre vysokú rýchlosť dosahujúcu 160 km/h zastaviť nemohol, na druhej strane uvádza, že po chodníku vedúcom medzi zátarasami a zvodidlami išiel výrazne nižšou rýchlosťou (cca 60 km/h, pričom na tento chodník vyšiel niekoľko desiatok metrov pred miestom, kde stál poškodený Vojtech Kovács). Je zrejmé, že obhajobné tvrdenia obžalovaného nemajú racionálny a logický základ a z tohto hľadiska ich nemožno považovať za iné, ako účelové, smerujúce k zbaveniu sa trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok. Skutočnosť, či osádka policajnej hliadky prechádzala z pruhu do pruhu ako reakcia na spôsob vedenia vozidla obžalovaným, je z právneho hľadiska nepodstatná a so zreteľom na ostatné preukázané skutočnosti nemá vplyv pre záver o vine obžalovaného. Podstatné je to, že obžalovaný vysokou rýchlosťou smeroval vozidlo na túto policajnú hliadku a len vďaka úhybnému manévru z ich strany nedošlo k zrážke vozidiel. Svedok - poškodený U. pritom dostatočne zrozumiteľne pred súdom vysvetlil pohyb so svojim vozidlom, ktorým reagoval na situáciu v cestnej premávke a zakrytý výhľad tak, aby našiel také miesto, ktoré z hľadiska plnenia úloh považoval za najvhodnejšie. Tento svedok pritom výslovne uviedol, že obžalovaný ich chcel najprv podbehnúť, v dôsledku čoho sa posunul dozadu a vtedy to vodič vozidla stočil smerom na nich, následkom čoho musel urýchlene zacúvať, inak by do nich narazil.

Čo sa týka násilného konania a útoku vo vzťahu k poškodenému X. M.D.X., obhajoba obžalovaného bola vyvrátená výpoveďami všetkých svedkov, ktorí mohli svojimi zmyslami vnímať osobu tohto poškodeného v čase, keď sa na neho rútilo predmetné vozidlo, resp. v čase bezprostredne predchádzajúceho uskočeniú poškodeného pred rútiacim sa vozidlom. Všetci svedkovia zhodne uviedli, že tento sa nachádzal v jazdnej dráhe vozidla vedeného obžalovaným, a to na už zmienenom jedinom možnom mieste, cez ktorý obžalovaný mohol uniknúť, t. j. medzi zátarasami a zvodidlami. Pritom tak ohrozený poškodený, ako aj ostatní svedkovia uviedli, že tento musel pred rútiacim sa vozidlom uskočiť, aby ho vozidlo nezasiahlo. Týmito výpoveďami bolo opäť vyvrátené tvrdenie obžalovaného, že poškodený X. M. sa nachádzal medzi stĺpom a zvodidlami a nie v jeho jazdnej dráhe. Túto ním uvádzanú skutočnosť možno považovať za nepravdivú aj s ohľadom na uvedenú fotodokumentáciu miesta činu, z ktorej je zrejmé, že poškodený na tomto mieste ani stáť nemohol (okrem iného aj vzhľadom na jeho robustnú a zavalitú postavu, ktorú súd vnímal pri jeho výsluchu). V neposlednom rade možno uviesť, že ak by sa poškodený na mieste uvedenom obžalovaným nachádzal, nemal by dôvod pred prichádzajúcim vozidlom uskakovať a už vôbec nie za zvodidlá.

Súd nezistil žiadnu skutočnosť, pre ktorú by bolo možné spochybňovať zhodné svedecké výpovede tak poškodených, ako aj ostatných svedkov, naopak v kontexte výsledkov vykonaného dokazovania sú tieto výpovede dostatočne podporené. Drobné nezrovnalosti vo výpovediach (týkajúce sa jednotlivých vzdialeností a rýchlosti obžalovaným vedeného vozidla s výnimkou vzdialenosti, na ktorú musel

obžalovaný zbadat' zátarasu a pred ňou sa nachádzajúcu policajnú hliadku, ktorá bola v zásade ustálená) sú zanedbateľného významu a sú len prirodzeným a logickým dôsledkom situácie v cestnej premávke na mieste činu, v dôsledku čoho nebolo možné od jednotlivých svedkov a poškodených očakávať, aby sa vedeli presne k uvedeným skutočnostiam. Uvedená teda nemôže mať žiaden vplyv na posudzovanie vierohodnosti výpovedí týchto osôb.

Pokiaľ ide o otázku zavinenia, súd mal za preukázané, že konanie obžalovaného bolo pokryté úmyselným zavinením vo forme priameho úmyslu podľa § 15 písmeno a/ Trestného zákona, podľa ktorého trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel' chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom. Aj keď je zrejmé, že primárnym úmyslom obžalovaného bolo uniknúť prenasledovaniu, resp. vyhnúť sa zastaveniu svojho vozidla zo strany príslušníkov PZ, vzhľadom na preukázaný spôsob konania obžalovaného a postavenie vozidiel vrátane policajnej hliadky (U. - G.), ako aj miesto, kde sa nachádzal poškodený X. M., obžalovaný nepochybne do priameho úmyslu poňal aj pôsobenie na výkon právomoci verejného činiteľa s použitím násilia (v danom prípade smerovanie vozidla proti príslušníkom PZ pri výkone ich právomoci nepochybne vykazuje znaky definície „spáchania trestného činu násilím“ v zmysle § 122 odsek 7 Trestného zákona).

V súvislosti s Trestným zákonom predpokladanou formou zavinenia pri súdenom trestnom čine a taktiež vo vzťahu k ostatným jeho zákonným znakom, je na tomto mieste potrebné poukázať na to, že vykonaným dokazovaním bolo bezpečne preukázané, že osoby poškodených X. M., U. U. a U. G. boli v čase spáchania trestného činu verejnými činiteľmi v zmysle § 128 odsek 1 Trestného zákona (podieľajúci sa na plnení úloh štátu používajúc pritom právomoc, ktorá im bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená), ktorých postavenie a plnenie úloh bolo možné jednoznačne identifikovať na základe použitých výstražných zvukových a svetelných zariadení (U., G.Ö.E.), na ktoré boli oprávnení v zmysle § 40 a súčasne povinní v zmysle § 41 odsek 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“) alebo na základe služobnej rovnošaty (Vojtech Kovács dávajúci pokyny na zastavenie vozidla v súlade s oprávnením priznaným mu § 63 odsek 1 zákona o cestnej premávke). Obžalovaný tak nepochybne musel mať vedomosť, že ide o príslušníkov PZ vykonávajúcich svoje oprávnenia a plnenia si svojich služobných povinností vyplývajúcich zo zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (napr. § 2 ods. 1 písm. b/ a písm. i/, § 23 ods. 1) a zo zákona o cestnej premávke. V tomto smere tak podmienka pre vyvodzovanie trestnej zodpovednosti a ochrany verejného činiteľa tak, ako to predpokladá § 128 odsek 1 veta druhá Trestného zákona, teda aby trestný čin bol spáchaný v súvislosti s právomocou a zodpovednosťou verejného činiteľa, bola splnená.

Ohľadne okolností predchádzajúcich spáchanému skutku súd poukazuje na už uvedené právoplatné odsúdenie obžalovaného W. C. rozsudkom Krajského súdu Eisenstadt (Rakúska republika) zo dňa 12.05.2014, sp. zn. 15 Hv 15/14b-106, z ktorého vyplývajú skutočnosti a časové súvislosti, ktoré vyvracajú aj ostatné tvrdenia obžalovaného vzťahujúce sa k uvedeným otázkam, ktoré inak pre ustálenie viny sú bez podstatného významu (avšak na význame nadobúdajú tieto okolnosti v súvislosti s rozhodovaním o treste). Pre celkový obraz konania obžalovaného a pohnútok, ktoré ho k takémuto konaniu viedli, možno poukázať aj na časť odôvodnenia tohto rozsudku vzťahujúcu sa k výroku o vine v bode III. (na ktorý už bolo v inej časti tohto odôvodnenia poukázané) tohto rozsudku, kde sa okrem iného uvádza, že dňa 27.03.2013 obdržala polícia oznamy, ako aj odkaz na podozrivé vozidlo obvineného (W. C.). Počas vykonaného hliadkovania polícia okolo 10.30 hod. v obci Parndorf spozorovala OMV (osobné motorové vozidlo) VW Z. s poznávacou značkou V. XXXAZ (SK) obvineného, pričom tento neuposlúchol príkaz na zastavenie a unikol preč. V nadväzujúcej časti odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že obvinený W. C. pri rýchlosti 200 km/h namieril svoje vozidlo na príslušníkov polície Rakúskej polície, ktorí mali oblečenú výstražnú vestu a uniformu a boli spolu so zátarasami pozostávajúcimi z nákladných vozidiel viditeľní najmenej na vzdialenosť 400 metrov. Títo policajti museli pred idúcim vozidlom uskočiť. Signifikantným pre obhajobu obžalovaného bolo to, že aj v tomto prípade sa jeho obrana zakladala na tom, že príslušníkov nespozoroval.

So zreteľom na čas spáchania činu na území Rakúskej republiky je bez akýchkoľvek pochybností potvrdený taký priebeh udalostí predchádzajúcich spáchaniu skutku, ktorý je obžalovanému kladený za vinu v trestnej veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 3T/35/2013, aký vyplýva z výpovedí svedkov - poškodených a ostatných svedkov - príslušníkov PZ, t. j. že išlo v podstate o prevzatie prenasledovania unikajúceho vozidla VW Z., EČV: V. XXX R. príslušníkmi policajných hliadok na území

Slovenskej republiky. S prihliadnutím na takto zistené skutočnosti nemá akákoľvek snaha obžalovaného o vysvetľovanie príčin svojho konania opodstatnenie a v tomto smere nebola preto potrebná ani verifikácia výpovede svedka U. Ž. v konaní pred súdom, ktorého výsluch stratil na význame.

Možno teda uzavrieť, že obžalovaný na prenajatom motorovom vozidle zn. VW Z.R.E., EČV: V. XXXAZ po tom, čo sa dopustil trestnej činnosti na území Rakúskej republiky, pre ktorú bol prenasledovaný príslušníkmi rakúskej polície a po tom, čo ho na území Slovenskej republiky začali prenasledovať hliadky príslušníkov PZ SR, sa dopustil skutku popísaného v skutkovej vete obžaloby.

Týmto svojim konaním porušil záujem chránený v skutkovej podstate § 323 odsek 1 Trestného zákona a po objektívnej, ako aj subjektívnej stránke naplnil všetky zákonné znaky tohto trestného činu. Vzhľadom na definíciu zbrane upravenú v § 122 odsek 3 časť vety za bodkočiarkou Trestného zákona, je v danom prípade za zbraň potrebné považovať aj obžalovaným použité motorové vozidlo, v dôsledku čoho obžalovaný naplnil aj kvalifikačný znak v podobe závažnejšie spôsoby konania, ktorým sa v zmysle § 138 písmeno a/ Trestného zákona rozumie spáchanie trestného činu so zbraňou. Obžalovaný tak v súhrne naplnil aj kvalifikovanú skutkovú podstatu podľa § 323 odsek 2 písmeno c/ Trestného zákona s trestnou sadzbou 3 až 8 rokov, a teda z hľadiska základného delenia trestných činov ide v jeho prípade o spáchanie zločinu (§ 11 odsek 2 Trestného zákona).

Záverom možno konštatovať, že ustálený skutkový stav, ku ktorému súd dospel na základe vykonaných dôkazov, spravujúc sa vyššie uvedenými úvahami pri hodnotení dôkazov, nepripúšťa alternatívny záver o nevine obžalovaného.

Vo vzťahu k výroku o treste súd vychádzal z ustanovenia o účele trestu vyjadreného v § 34 odsek 1 Trestného zákona, ako aj ostatných do úvahy prichádzajúcich zásad pre ukládanie trestov, ktoré sú upravené v § 34 odsek 2 až 4 Trestného zákona.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery preto súd prihliadol najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

U obžalovaného súd nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť, naopak v jeho prípade súd ustálil dve prítiažujúce okolnosti, a to prítiažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno f/ Trestného zákona spočívajúcu v spáchaní trestného činu verejne v zmysle definície upravenej v § 122 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona a prítiažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m/ Trestného zákona, teda že páchatel bol už za trestný čin odsúdený. Po zohľadnení prevažujúceho pomeru prítiažujúcich okolností a miery ich závažnosti (§ 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona), trestná sadzba uvedená v § 323 odsek 2 Trestného zákona, bola upravená spôsobom uvedeným v § 38 odsek 4 Trestného zákona tak, že sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby zvýšila o jednu tretinu. Základom na zníženie trestnej sadzby bol rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby tak, ako to upravuje § 38 odsek 8 Trestného zákona. Konkrétna trestná sadzba po jej úprave tak predstavuje 4 roky 8 mesiacov až 8 rokov.

Aj keď prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava I v rámci záverečnej reči navrhovala obžalovanému uložiť trest odňatia slobody vo výmere najmenej 4 roky, súd takýto návrh nemohol akceptovať nielen v dôsledku zvýšenia dolnej hranice trestnej sadzby, ale aj so zreteľom na závažnosť súdeného zločinu, spôsob spáchania činu, zavinenie a pohnútku a predovšetkým s ohľadom na osobu obžalovaného.

Spôsob spáchania činu spočívajúci v rýchlosti vedenia motorového vozidla obžalovaným, typu motorového vozidla (VW Z., o ktorom si možno urobiť predstavu z pripojenej fotodokumentácie), v podstate v rámci jedného skutku spočívajúci v útoku na viacerých verejných činiteľov, iba ktorých duchaprítomnosť a rýchlosť reakcie zabránila ťažším, ak nie nenapraviteľným následkom (na zdraví a živote), ďalej v agresívnej jazde unikajúc prenasledujúcim policajným vozidlám, nerešpektovaním dopravného značenia a ostatných pravidiel cestnej premávky, a to všetko na značne dlhom úseku pred miestom činu, ako aj za ním, ohrozujúc ostatných účastníkov cestnej premávky, v značnej miere zvyšuje závažnosť činu a je významným kritériom pre určenie výmery trestu, na ktorý súd prihliadal pri jeho ukladaní.

Rovnako pohnútkou obžalovaného, ktorý si bol vedomý, že vedie motorové vozidlo bez vodičského oprávnenia a po tom, čo sa dopustil trestnej činnosti na území Rakúskej republiky, sa chcel vyhnúť vyvodzovaniu svojej trestnej zodpovednosti, má nezanedbateľný význam pre ukladanie trestu.

Z hľadiska zásad pre ukladanie trestu je to napokon osoba samotného obžalovaného a možnosti jeho nápravy, ktorá v plnej miere odôvodňuje uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 6 rokov. Z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ na území Slovenskej republiky celkovo 6 x súdne trestaný za rôznorodú trestnú činnosť, avšak predovšetkým za drogovú trestnú činnosť (v štyroch prípadoch išlo o nepodmienečné tresty odňatia slobody). Ako vyplýva z vykonaného dokazovania, k uvedeným odsúdeniam pribudlo aj odsúdenie v inej členskej krajine Európskej únie (Rakúskej republike), pričom z obsahu spisu vyplýva, že menovaný obžalovaný je v tejto krajine opäť stíhaný pre inú trestnú činnosť (čo vyplýva z uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.08.2014, sp. zn. 1Ntc/12/2014 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.09.2014, sp. zn. 1Tost/32/2014, ktorými bol slovenský štátny občan vzatý do predbežnej väzby v súvislosti s európskym zatýkacím rozkazom vydaným Prokuratúrou v Eisenstadte, Rakúska republika).

Na území Slovenskej republiky bol naposledy odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 06.02.2007, sp. zn. 3T/49/2006 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 04.04.2007, sp. zn. 1To/23/07, ktorým bol odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov so zaradením pre jeho výkon do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny), ako aj na trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze vedenia akýchkoľvek motorových vozidiel na dobu 3 roky. Z výkonu tohto trestu bol uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 24.10.2012, sp. zn. 4PP/132/12 podmienene prepustený s určením skúšobnej doby 3 roky.

Z uvedeného vyplýva, že obžalovaný sa skutku dopustil počas plynutia skúšobnej doby iba 5 mesiacov po tom, čo bol podmienene prepustený z výkonu trestu odňatia slobody.

Na tomto základe je možné odôvodnene dospieť k záveru, že doterajšie odsúdenia obžalovaného na nepodmienečné tresty odňatia slobody nevedli k jeho náprave a prevýchove v tom smere, aby viedol riadny život a teda účel trestu v prípade týchto odsúdení nebol naplnený. V jeho osobe ide o osobu so sklonsmi k páchaniu trestnej činnosti rôzneho druhu, ktorej možnosti nápravy so zreteľom na uvedené skutočnosti sú značne obmedzené. Keďže sa obžalovaný dopustil závažného trestného činu - zločinu krátko po svojom podmienene prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, je aj s prihliadnutím na existujúcu judikatúru, potrebné na obžalovaného pôsobiť prísnejším trestom odňatia slobody v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie, zásady jednoty prevencie a represie pri ukladaní trestu a ostatných kritérií stanovených Trestným zákonom na dosiahnutie účelu trestu, sa trest odňatia slobody uložený obžalovanému vo výmere 6 rokov javí ako primeraný, adekvátny a podľa názoru súdu ho možno považovať za spravodlivý, rešpektujúci účel trestu aj v rámci ochrany spoločnosti pred páchatelom tohto trestného činu.

Nakoľko obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu - súdeného zločinu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, súd podľa § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona zaradil obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Vo vzťahu k výroku o náhrade škody sa súd stotožnil s názorom prokurátora, v zmysle ktorého pre uloženie povinnosti obžalovanému na náhradu škody poškodenej spoločnosti vlastniacej vozidlo VW Z. nie je dostatočný podklad a ďalšie dokazovanie v rámci adhézneho konania by presahovalo rámce trestného konania a toto by len predĺžilo. Z tohto dôvodu súd poškodenú spoločnosť JESSICA sport wear, s.r.o. podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku odkázala so svojim nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

S prihliadnutím na všetky uvedené skutočnosti, súd rozhodol tak, ako je to uvedené v enunciaci tohto rozsudku.

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku môže obžalovaný a prokurátora podať odvolanie do 15 dní od oznámenia, pokiaľ sa pred uplynutím tejto lehoty tohto svojho práva výslovne nevzdávajú. V rovnakej lehote s obžalovaným môžu podať odvolanie v jeho prospech aj príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh. Poškodený môže podať odvolanie pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.

Odvolanie má odkladný účinok okrem prípadu, že rozsudok nadobudol právoplatnosť spôsobom predpokladaným v § 183 odsek 1 Trestného poriadku.